

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	6
CAPITOLUL I. FUNDAMENTELE ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	9
1. NECESITATEA APARIȚIEI ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI.....	9
2. OBIECTUL CERCETĂRII	12
3. CONȚINUTUL ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	15
4. CARACTERISTICILE ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI. AUTONOMIA. INTERDISCIPLINARITATEA	16
5. RAPORTUL DINTRE ȘTIINȚA ADMINISTRAȚIEI ȘI ȘTIINȚA DREPTULUI ADMINISTRATIV.....	19
CAPITOLUL II. EVOLUȚIA ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	21
1. ORIGINEA ȘI CONCEPȚIILE TRADIȚIONALE ALE ȘTIINȚEI ADMINISTRATIVE	21
2. DEZVOLTAREA ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI ÎN UNELE ȚĂRI	26
2.1. <i>Franța</i>	26
2.2. <i>Germania</i>	31
2.3. <i>Statele Unite ale Americii</i>	34
2.4. <i>Alte țări europene</i>	41
3. ȘTIINȚA ADMINISTRAȚIEI ÎN ROMÂNIA	46
3.1. <i>Apariția și dezvoltarea științei administrației românești</i>	46
3.2. <i>Perioada postbelică</i>	50
3.3. <i>Perioada post-decembristă</i>	51
4. NOI TENDINȚE CONCEPTUALE ÎN EVOLUȚIA ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	53
4.1. <i>Concepția juridică</i>	53
4.2. <i>Concepția managerială</i>	54
4.3. <i>Concepția sociologică</i>	56
CAPITOLUL III. PRINCIPIILE ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	58
1. CONSIDERAȚII GENERALE	58
2. PRINCIPIILE GENERALE ALE ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI.....	60
2.1. <i>Principiul puterii suverane sau al suveranității naționale</i>	61
2.2. <i>Principiul separației și echilibrului puterilor în stat</i>	61
2.3. <i>Principiul supremației Constituției sau al legalității</i>	62
2.4. <i>Principiul egalității între cetățeni, excluderea privilegiilor și discriminării</i>	64

2.5. <i>Principiul unității poporului român</i>	64
2.6. <i>Alte principii generale</i>	64
2.6.1. <i>Administrația publică este în serviciul omului</i>	64
2.6.2. <i>Adaptarea administrației publice potrivit exigențelor actuale și de perspectivă.</i>	65
2.6.3. <i>Principiul subsidiarității</i>	65
3. PRINCIPIILE SPECIALE ALE ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	66
3.1. <i>Principiul organizării și conducerii unitare a administrației publice.</i>	67
3.2. <i>Principiul autonomiei de organizare</i>	67
3.3. <i>Principiul adaptabilității organizării și funcționării administrației publice.</i>	68
3.4. <i>Principiul simplificării structurii și activității administrației publice.</i>	68
3.5. <i>Principiul raționalizării.</i>	69
3.6. <i>Principiul îmbunătățirii stilului, metodelor și tehnicilor din administrația publică.</i>	70
3.7. <i>Principiul urmăririi finalității.</i>	71
CAPITOLUL IV. ADMINISTRAȚIA ȘI MEDIUL SĂU	72
I. MEDIUL SOCIAL	72
1. CONSIDERAȚII GENERALE	72
2. DIMENSIUNILE SOCIALE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE - SOCIALITATEA ADMINISTRATIVĂ	76
3. RAPORTURILE DE COMPATIBILITATE ÎNTRE ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ ȘI MEDIUL SOCIAL – SOCIABILITATEA ADMINISTRATIVĂ	77
II. MEDIUL POLITIC	80
1. CONSIDERAȚII GENERALE	80
2. DINAMICA RAPORTURILOR DINTRE ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ ȘI INSTITUȚIILE POLITICE. SUBORDONARE ȘI/SAU AUTONOMIE - DIHOTOMIE ORI COMPLEMENTARITATE	83
3. ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ, PARTIDELE POLITICE ȘI GRUPURILE DE INFLUENȚĂ	88
4. PARTICIPAREA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE LA FUNCȚIA GUVERNAMENTALĂ	90
5. PARTICIPAREA FUNCȚIONARILOR PUBLICI LA VIAȚA POLITICĂ	92
III. MEDIUL JURIDIC	94
1. CONSIDERAȚII GENERALE	94
2. PRINCIPIUL LEGALITĂȚII	95
2.1. <i>Apariția și evoluția principiului legalității</i>	95
2.2. <i>Conținutul principiului legalității și consecințele sale</i>	99
2.3. <i>Limitele principiului legalității</i>	101
3. RELAȚIA LEGALITATE – OPORTUNITATE ÎN SFERA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	104

CAPITOLUL V. SARCINILE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	111
1. CONSIDERAȚII GENERALE PRIVIND NOȚIUNEA DE SARCINĂ.....	111
2. CLASIFICAREA SARCINILOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	116
2.1. Clasificarea lui Bernard Gournay.....	117
2.2. Clasificarea lui Roland Drago.....	118
2.3. Clasificarea lui Charles Debbasch.....	120
3. CRITERII NECESARE ÎNDEPLINIRII EFICIENTE A SARCINILOR ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	124
3.1. Criteriul activităților paralele sau al „dublei funcții”	125
3.2. Criteriul simplificării.....	125
3.3. Criteriul raționalizării.....	127
3.4. Criteriul randamentului sau al eficienței.....	127
3.5. Criteriul utilității și valorii sociale.....	129
4. CORELAREA ȘI ADAPTAREA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CU SARCINILE ATRIBUITE	130
CAPITOLUL VI. ORGANIZAREA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	133
1. NOȚIUNEA DE STRUCTURĂ A ADMINISTRAȚIEI PUBLICE.....	133
2. STRUCTURA APARATULUI ADMINISTRATIV.....	136
2.1. Structura funcțională.....	137
2.2. Structura teritorială.....	144
3. PRINCIPIILE FUNDAMENTALE ALE ORGANIZĂRII ADMINISTRATIV-TERITORIALE	147
3.1. Centralizarea	149
3.1.1. Caracteristicile și formele centralizării.....	149
3.1.2. Avantajele și dezavantajele centralizării	151
3.2. Descentralizarea.....	152
3.2.1. Caracteristicile și formele descentralizării	152
3.2.2. Avantajele și dezavantajele descentralizării.....	155
3.3. Centralizare și descentralizare în administrația publică din România.....	156
CAPITOLUL VII. RESURSELE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE	159
1. RESURSELE UMANE	159
1.1. Abordarea juridică a resurselor umane	160
1.1.1. Personalul din administrația publică.....	161
1.1.2. Funcția publică și evoluția sa în România.....	162
1.1.3. Organisme de gestiune a funcției publice.....	169
1.1.4. Condițiile generale de acces la funcția publică	171
1.1.5. Formarea și perfecționarea pregătirii funcționarilor publici	175
1.1.6. Cariera funcționarului public	179
1.1.7. Drepturile și îndatoririle funcționarilor publici	187

1.2. <i>Abordarea psihosociologică a resurselor umane</i>	192
1.2.1. Trăsăturile caracteristice psihologiei funcționarului	192
1.2.2. Factorii care explică psihologia funcționarului	194
1.2.3. Factorii de influență a funcționarilor publici	196
1.2.4. Funcția și funcționarii publici de conducere	199
1.2.5. Funcția și funcționarii publici de execuție	207
2. RESURSELE MATERIALE	214
3. RESURSELE FINANCIARE	218
CAPITOLUL VIII. DOCUMENTAREA ADMINISTRATIVĂ	220
1. CONSIDERAȚII GENERALE	220
2. NOȚIUNEA DE DOCUMENT	222
3. ETAPELE DOCUMENTĂRII ADMINISTRATIVE	224
4. MIJLOACELE DOCUMENTĂRII ADMINISTRATIVE	226
CAPITOLUL IX. METODEDE ÎN ȘTIINȚA ADMINISTRAȚIEI	228
1. CONSIDERAȚII GENERALE	228
2. ETAPELE METODOLOGIEI ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI	229
3. METODEDE DE CERCETARE	231
3.1. <i>Metoda analitică</i>	231
3.2. <i>Metoda critică</i>	233
3.3. <i>Metoda interviului</i>	234
3.4. <i>Metoda sintezei</i>	234
3.5. <i>Metoda experimentală</i>	235
CAPITOLUL X. DECIZIA ADMINISTRATIVĂ	237
1. CONSIDERAȚII GENERALE	237
2. ELEMENTELE DECIZIEI	239
2.1. <i>Înțelegerea</i>	239
2.2. <i>Voința</i>	240
2.3. <i>Contopirea celor două elemente fundamentale</i>	241
2.4. <i>Timpul</i>	242
3. NATURA DECIZIEI ADMINISTRATIVE	242
4. IERARHIA DECIZIILOR ADMINISTRATIVE	243
5. CLASIFICAREA DECIZIILOR ADMINISTRATIVE	244
6. CARACTERISTICILE DECIZIEI ADMINISTRATIVE	245
6.1. <i>Colegialitatea</i>	245
6.2. <i>Coerența</i>	246
6.3. <i>Autoritatea</i>	246

6.4. Formele.....	247
6.5. Dreptul.....	248
6.6. Timpul.....	250
7. METODELE PROCESULUI DECIZIONAL.....	251
7.1. Metoda brainstorming.....	251
7.2. Metoda sinectică.....	251
7.3. Metoda incidentului.....	252
7.4. Metodele de simulare.....	252
7.5. Metoda conducerii pe bază de participare.....	253
8. ETAPELE ELABORĂRII DECIZIEI.....	253
8.1. Inițierea deciziei.....	253
8.2. Elaborarea deciziei.....	254
8.3. Adoptarea deciziei.....	257
8.4. Executarea deciziei.....	257
9. EFECTELE DECIZIEI ADMINISTRATIVE.....	259
CAPITOLUL XI. CONTROLUL ADMINISTRAȚIEI PUBLICE.....	261
1. NECESITATEA ȘI MISIUNILE CONTROLULUI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE.....	261
1.1. Abordarea politico-juridică a controlului.....	262
1.2. Abordarea managerială a controlului.....	265
2. FORMELE CONTROLULUI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE. CARACTERISTICI.....	267
2.1. Controlul parlamentar.....	267
2.2. Controlul administrativ.....	270
2.3. Controlul judecătoresc.....	276
2.4. Controlul prin instituții de tip Ombudsman.....	279
3. CERINȚELE ȘI EFICIENȚA ACTIVITĂȚII DE CONTROL.....	288
4. MODALITĂȚILE DE CONTROL.....	290
5. METODELE DE CONTROL.....	291
6. EFECTELE ȘI REZULTATELE CONTROLULUI.....	293
CAPITOLUL XII. REFORMA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE.....	296
1. NECESITATEA REFORMEI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE.....	296
2. TIPURI DE REFORMĂ.....	298
2.1. Instituționalizarea reformei.....	299
2.2. Reforma prin transformarea imediată a administrației publice.....	301
2.3. Metoda experimentală.....	301
3. REFORMA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE ÎN ROMÂNIA.....	302
4. COORDONATELE MODERNIZĂRII ADMINISTRAȚIEI PUBLICE DIN ROMÂNIA.....	308
5. IDEI PRIVIND VIITORUL ADMINISTRAȚIEI PUBLICE ROMÂNEȘTI.....	311

**Lector univ. dr.
Cezar Corneliu MANDA**

ELEMENTE DE ȘTIINȚA ADMINISTRAȚIEI

Universul Juridic
București
-2012-

În memoria tatălui meu, prof. univ. dr. Corneliu Manda,

*Pentru continuarea
unui drum început împreună.*

CUVÂNT ÎNAINTE

În actualul context socio-politic și economic al României, determinat, cu precădere, din perspectivă *externă*, de apartenența țării noastre la marea familie a statelor Uniunii Europene, este mai mult decât evident că sarcinile și misiunile ce revin administrației publice naționale, dobândesc, treptat, un grad sporit de complexitate, concomitent multiplicării lor, pe măsura **dezvoltării și integrării societății în spațiul european**.

Mai mult, în dimensiunea *internă*, continuarea procesului de reformă a administrației publice, ce se derulează sub imperativul **modernizării și conectării administrației românești la valorile europene**, din perspectiva îndeplinirii cu celeritate a comandamentelor statale și, respectiv, de satisfacere a intereselor generale ale societății, prin asigurarea unei „*serviri*” prompte și în bune condiții a cetățeanului, conform orizontului său real de așteptare, reclamă imperios **recurgerea la mijloacele științifice, moderne, specifice acțiunii administrative**.

Și aceasta, pentru că numai prin intermediul științei, al mijloacelor și tehnicilor acesteia, doar pe baza cunoașterii profunde și multilaterale a fenomenelor specifice administrației publice, prin utilizarea soluțiilor bazate pe *raționalizarea* și de *eficientizarea activității administrative*, se poate conferi satisfacție deplină publicului, permițând mărirea performanței și obținerea rezultatelor scontate din partea actorilor administrativi, în acord cu noile *exigențe europene*.

Însăși filosofia funcționării **administrației europene** ca mecanism ce leagă structurile administrative proprii ale instituțiilor comunitare de cele ale statelor membre ale Uniunii Europene, dincolo de conservarea specificităților acestora din urmă, unanim respectate, are drept fundament ideea de *eficacitate* și *eficiență administrativă* în aplicarea dreptului european, concepte materializate prin urmărirea și realizarea cu celeritate a comandamentelor europene, folosind un *minimum de resurse* și obținând un *maximum de rezultate*, sporind astfel, randamentul administrației publice, pe măsura diminuării costurilor sale.

Unui asemenea imperativ, un autentic *leit-motiv* al organizării și funcționării administrațiilor naționale integrate spațiului european, corelat organic cu nevoia de *raționalizare, simplificare* și *adaptabilitate* a structurilor administrative, nu-i poate răspunde decât **știința administrației**, ale cărei *principii, legități și concluzii* riguros formulate, susțin „*cotidian*” și concret, munca **administratorului**.

De altfel, acesta și principalul beneficiar al suportului tehnic oferit de știința administrației, *omului de administrație* - singurul în măsură să facă din activitatea de administrare a treburilor publice, atât o *artă*, cât și o *știință*, și la a cărei formare contribuie în mod decisiv și nemijlocit, însăși această disciplină, pe coordonatele misiunii sale esențiale de **satisfacere a interesului general, public**.

În acest context, prezenta lucrare propune tocmai studierea noțiunilor și conceptelor fundamentale ale științei administrației, ce gravitează în jurul „*faptului administrativ*”, fenomen ce constituie, în esență, obiectul preponderent al acestei discipline, relativ nouă printre științele sociale, dar cu rădăcini adânci în istoria științei.

Lucrarea este structurată în **12 capitole** care tratează principalele probleme ale științei administrației, ca **știință autonomă și interdisciplinară**: *obiectul, conținutul, metodele, principiile*, dar și *raporturile sale cu celelalte științe* cu care se interferează. De asemenea, ea prezintă o succintă *evoluție a științei administrației*, de la începuturile sale, continuând cu dezvoltarea sa din unele țări cu tradiție, abordând totodată și curentele moderne, apărute în decursul acestei evoluții.

Studiul facilitează o cunoaștere aprofundată a **mediului** în care administrația publică există ca *fenomen organizațional, a structurilor sale*, într-o analiză diacronică a *avantajelor și dezavantajelor* presupuse de organizarea acestora pe baza **centralizării**, respectiv a **descentralizării administrative**, ca și a *resurselor umane, materiale și financiare* de care ea dispune. De asemenea, sunt analizate noțiunile de *document și documentare administrativă, elementele deciziei administrative, fazele elaborării și eficiența* acesteia, precum și *controlul administrației publice*, sub aspectul condițiilor ce-i potențează sau maximizează finalitatea.

Lucrarea și-a propus, în același timp, să înlesnească o mai bună înțelegere a *noțiunii de reformă* și a *tipurilor acesteia*, concomitent cu particularizarea **reformei din administrația publică românească**, prezentată ca o consecință firească a schimbărilor produse în societatea noastră, avansându-se sub forma unor *idei ce privesc viitorul* administrației, unele soluții ce se înscriu pe coordonatele modernizării și europenizării administrației publice din România.

Prezentul demers reprezintă în fapt, fără a avea pretenția exhaustivității sale, o cercetare actuală a principalelor aspecte, în esență a pilonilor științei activității de *administrare* eficientă a treburilor publice, racordată pe deplin realităților social-politice de la nivel național. El constituie, totodată, un studiu extrem de **necesar** și, îndeosebi, **util**, atât **studenților** de la **Facultățile de Administrație Publică** și respectiv, celor de la **Facultățile de Drept**, în calitatea lor de viitori funcționari publici, cât și **practicienilor** din cadrul *administrației publice* din România, deopotrivă, funcționarilor publici și specialiștilor săi de la nivel *central, teritorial și local*, în contextul formării și perfecționării lor continue, din perspectiva asigurării unei celerice, calitative și eficiente serviri a intereselor cetățeanului, *patronul* și însăși rațiunea de a fi a unei autentice și moderne administrații publice.

Autorul

Iunie 2012

CAPITOLUL I

FUNDAMENTELE ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI

1. NECESITATEA APARIȚIEI ȘTIINȚEI ADMINISTRAȚIEI

Apariția științei administrației este strâns legată de dezvoltarea amplă a activității administrative în societatea contemporană, la nivel public și privat.

Administrația¹, respectiv ansamblul organelor administrative pe care le implică, a devenit elementul caracteristic al societății moderne și noțiunea-cheie a științei administrației, în contextul în care dezvoltarea social-economică și politică a oricărei țări este fundamentată, printre alte elemente principale ale vieții sociale, pe **administrație**, și, în mod deosebit pe **administrația publică**.

În mod practic, concret, buna organizare și funcționare a sistemului administrativ, după cum și perfecționarea sa permanentă, sunt condiții implicite, totodată obligatorii ce se atașează **procesului de gestionare a afacerilor publice**, în corespondență cu *dinamica, numărul și diversitatea* tot mai mare a acestora, coordonate ce pot conduce, în mod evident, la ridicarea calitativă a activității administrației publice – ca una din premisele progresului social.

Explicația acestui fenomen administrativ, pus în lumină de intensificarea și creșterea razei acțiunii administrației publice, prin implicarea în varii domenii de activitate, o constituie, desigur, împreună cu alți doi factori, cei *economici și politici*, **amplarea și complexitatea nevoilor sociale** din această perioadă², în cadrul procesului lor de realizare în mod organizat, rațional și eficient, ca resursă principală și permanentă a progresului social.

Problemele de administrație au suscitat un interes crescând din punct de vedere practic și teoretic, mai ales, o dată cu nașterea statelor moderne în Europa și cu aclimatizarea sa specifică în SUA și, mai recent, prin implantarea lor în multe alte țări în dezvoltare.

Se poate spune că asistăm la o veritabilă mondializare a științei administrației, atât ca întindere, cât și ca influență³.

Se vorbește, în acest context, de o „**eră administrativă**” și, alături de o revoluție științifică și tehnică, chiar de o „**revoluție administrativă**” care diferențiază, astfel, societățile moderne de societățile tradiționale⁴.

¹ Cu privire la noțiunea de administrație, etimologia și accepțiunile sale, a se vedea, pe larg, în: P. Bandet, L. Mehl, *Le fait administratif: nature, origine et développement* în „*Traite de science administrative*”, Mouton & Co., Paris, La Haye, 1966, p. 81 și urm.; I. Alexandru, *Administrația publică, Teorii, Realități, Perspective*, Ed. Lumina Lex, București, 1999, p. 102, C. Manda, *Drept administrativ, tratat elementar*, vol. I, Ed. Lumina Lex, București, 2002, pp. 33 și urm.

² T. Herseni, *Sociologie*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1982, pp. 536 și urm.

³ J. Chevallier, *Science administrative*, Thémis P.U.F., 2e éd. refondue, Paris 1994, pp. 53 și urm.

⁴ P. Bandet, L. Mehl, *op. cit.*, p. 80.

Ca atare, **administrația** și, în mod special, **administrația publică**, trebuie să răspundă unor asemenea exigențe majore prin organizarea științifică și perfecționarea continuă a activității și structurii sale și prin folosirea tuturor resurselor alocate în mod eficient pentru a putea obține rezultate maxime cu eforturi minime¹.

După cum bine se cunoaște, o perfecționare constantă a administrației publice nu se poate realiza numai **constatându-se unele probleme ale realității curente din administrația publică** ci, în primul rând, **pe baza unor cercetări științifice** ale acesteia. Această cercetare științifică are în vedere **cunoașterea aprofundată a administrației publice**, iar **pe baza cunoștințelor dobândite** posibilitatea de a formula propuneri de **organizare rațională și funcționare eficientă** a administrației publice.

Numai fundamentată științific administrația publică va putea să facă față **solicităților multiple și complexe ale societății contemporane** și, în acest context, a principalului său component și beneficiar, **cetățeanul**.

Este binecunoscut că unele activități ale administrației publice sunt cercetate de diferite științe sociale, sub variate unghiuri de abordare, însă aceste științe sociale nu-și propun și prin urmare, nu examinează activitatea administrației publice – a statului și a colectivităților locale – în integralitatea sa, ci doar **secvențial**, în raport de particularitățile științei respective.

De aceea, s-a impus cu necesitate fundamentarea unei noi discipline științifice, anume **știința administrației**, ca știință socială care cercetează atât **structura** cât și **activitatea autorităților administrației publice**, adică a administrației publice în **ansamblul său**, folosind, în acest sens, **contribuția tuturor științelor sociale** care au ca obiect de cercetare, direct sau indirect, administrația publică.

Într-adevăr, **pentru îndeplinirea sarcinilor sale**, autoritățile administrației publice realizează, pe de o parte, acte juridice, care nu înseamnă numai acte administrative, ci și de drept civil, de dreptul muncii etc. și folosesc, alături de acestea, și **alte activități și mijloace nejuridice sau informații din diferite alte științe privind conducerea, indispensabile desfășurării activității sale și satisfacerii multiplelor nevoi și trebuințe ale cetățenilor**.

Pe de altă parte, își organizează în mod rațional munca pentru **a asigura activității administrative eficiența** necesară înlăturării tendințelor de formalism și birocratism².

Constatăm, astfel, că „**fenomenologia administrativă depășește cadrul unor reglementări juridice în general și al dreptului administrativ, în special**”³. De aceea, în opinia unor autori români „a încerca **să includem și să tratăm în cadrul dreptului administrativ probleme a căror soluționare reclamă cercetări de natură politică, socială sau economică etc., înseamnă să ne limităm la aspectul formal-juridic** și, mai ales, **să nu sesizăm înțelesul real al administrației publice**, condițiile de eficiență”⁴ pe care aceasta trebuie să le îndeplinească ca autoritate publică.

Apoi, trebuie să mai observăm că „dincolo de **reglementarea raporturilor** dintre autoritățile administrației publice și persoanele fizice sau juridice”, „dincolo de **aspectul**

¹ M.T. Oroveanu, *Introducere în știința administrației*, București, 1994, p. 5.

² A se vedea I. Vântu, M. Anghene, M. Străoanu, *Organele administrației de stat în R.S.R.*, Ed. Academiei R.S.R., București, 1971, pp. 29 și urm.

³ *Idem.*

⁴ *Idem.*

normativ”, există realități care fac ca însăși sfera noțiunii de administrație „să fie cuprinsă într-un **cadru mai larg**, acela al **științei administrației**”¹.

Știința administrației, în opinia celor mai mulți autori, cercetează fenomenul administrativ în întreaga sa complexitate². Ea este o știință nejuridică, de sinteză, autonomă, cu obiect, principii și metode specifice de cercetare, recunoscută la nivel științific internațional³.

Cu privire la obiectul științei administrației, ca și a naturii sale, opiniile exprimate și direcțiile de cercetare sunt deosebit de variate, ele pornesc de la exacerbară rolului acesteia, a aprecierii sale drept filosofie a administrației și merg până la negarea totală a existenței științei administrației⁴.

Apoi, a existat, încă de la începuturile dreptului administrativ⁵, concepția potrivit căreia știința administrației „se apropie și chiar se integrează, fără a-și pierde specificul, într-o sferă mai largă a fenomenologiei administrative”⁶. În acest sens, Joseph Marie de Gerando⁷ arăta că „toate dispozițiile din legi sau regulamente referitoare la administrație, aparțin unui cod administrativ... codul trebuie să cuprindă numai pe acelea care au drept obiect aspectele pur tehnice ale diferitelor sarcini publice”. De asemenea, Macarel, Vivien și, mai ales, Lafériere, subliniau, la rândul lor, necesitatea de a se face o deosebire mai clară între „știința administrației” și „dreptul administrativ”⁸.

Au existat, însă, și autori care susțineau că o separare între dreptul administrativ și știința administrației nu ar fi posibilă deoarece nu erau precizate elementele necesare (obiect, metodă, aplicații proprii) care să justifice existența unei științe administrative distincte de dreptul administrativ⁹.

¹ *Ibidem*.

² A se vedea, în acest sens, P. Bandet, L. Mehl, *op. cit.*, pp. 21 și urm.; A. Negoită, *Știința administrației*, Universitatea din București, Facultatea de Drept, București, 1972, pp. 7 și urm.; M.T. Oroveanu, *Cu privire la obiectul științei administrației*, în „Studii și cercetări juridice”, 1971, nr. 2, p. 276; A. Iorgovan, *Tratat de drept administrativ*, vol. I, ed. a III-a, Curs universitar, Ed. All Beck, București, 2001, p. 237 și p. 241, I. Alexandru, *op. cit.*, p. 102.

³ A. Iorgovan, *op. cit.*, pp. 168-195, p. 196, nota 1 de subsol, p. 230 și p. 236; P. Negulescu, *Curs de politică administrativă*, București, 1938, fascicola I, p. 30 și urm., pp. 37-40; A. Negoită, *op. cit.*, p. 14; J. Chevallier, *op. cit.*, p. 31 și urm., p. 69; C. Debbasch, *Science administrative, Administration publique*, 5e éd., Dalloz, Paris, 1989, p. 8 și urm., pp. 29-35; R.A. Chapman, *The development of the academic study of public administration in the United Kingdom, United States, Canada and Ireland* în „Revue international des sciences administratives”, nr. 1-2, 1978, Bruxelles, pp. 40 și urm.

⁴ A. Iorgovan, *op. cit.*, p. 149; I. Alexandru, *op. cit.*, p. 101; M.T. Oroveanu, *Introducere în știința administrației*, București, 1994, p. 31.

⁵ A se vedea I. Vântu, M. Anghene, M. Străoanu, *op. cit.*, p. 30, unde se precizează că, printre întemeietorii dreptului administrativ sunt: **Joseph Marie de Gerando** cu ale sale *Institutes du droit administratif français ou éléments des code administratif* (6 vol. Paris, 1829-1836); **Louis Antoine Macarel**, cu al său *Cours de l'administration et du droit administratif*, Paris, 2 vol. 1852-1857; **Cormenin**, cu *Question du droit administratif*, 2 vol. 1837; **Bathie**, cu *Introduction generale au droit public et au droit administratif*, Paris, 1861; **Dufour**, cu *Traite de droit administratif applique*, Paris, 1854.

⁶ *Idem*, p. 31.

⁷ J. Marie de Gerando, *Institutes du droit administratif français ou éléments des code administratif*, *op. cit.*, p. 9, citat de I. Vântu și colab. *op. cit.*, p. 31.

⁸ *Idem*.

⁹ M. Colmeiro, *Tratado de derecho administrativo*, Madrid, 1850, citat de Ion Vântu și colab. *op. cit.*, p. 31.